

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 30/2020-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditsša (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Kuročkom, Obchodná 2, Michalovce, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci prešetrovania privatizácie Obvodného zdravotného strediska Pavlovce nad Uhom na základe privatizačného projektu č. 2223 schváleného rozhodnutím vlády Slovenskej republiky č. 858/2000 z 25. októbra 2000 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, sťažnostná argumentácia a návrh rozhodnutia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. februára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED]

[REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci prešetrenia privatizácie Obvodného zdravotného strediska Pavlovce nad Uhom na základe privatizačného projektu č. 2223 schváleného rozhodnutím vlády Slovenskej republiky č. 858/2000 z 25. októbra 2000 (ďalej len „privatizačný projekt“).

2. Ústavná sťažnosť po jej doručení ústavnému súdu nebola pridelená sudcovi spravodajcovi. Plénum ústavného súdu prijalo 16. októbra 2019 Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“). Podľa čl. X bodu 5 rozvrhu práce veci, ktoré neboli v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 pridelené sudcom spravodajcom, boli prerozdelené náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov medzi sudcov menovaných do funkcie 10. októbra 2019. Ústavná sťažnosť bola pridelená sudcovi spravodajcovi Ladislavovi Duditšovi a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu práce bola prejednaná vo IV. senáte ústavného súdu, ktorý pracuje v zložení Miroslav Duriš (predseda senátu), Libor Duľa a Ladislav Duditš (členovia senátu).

3. Z obsahu ústavnej sťažnosti a priložených príloh vyplýva, že 5. novembra 2018 sťažovateľ podal na generálnej prokuratúre ďalší opakovaný podnet, ktorým prejavil nespokojnosť s vybavovaním jeho predošlých podnetov týkajúcich sa privatizácie Obvodného zdravotného strediska Pavlovce nad Uhom a zároveň požiadal o preskúmanie zákonnosti predchádzajúceho stanoviska generálnej prokuratúry v tejto veci.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že do dňa podania ústavnej sťažnosti mu generálna prokuratúra nepotvrdila prijatie podnetu podľa § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“). Sťažovateľ tiež namieta, že jeho ďalší opakovaný podnet nebol v lehote dvoch mesiacov generálnou prokuratúrou vybavený.

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti ďalej uviedol, že mu nebol odovzdaný privatizovaný majetok v zmysle privatizačného projektu, ktorým mala byť štátna stomatologická ambulancia, čím malo dôjsť k porušeniu zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v znení neskorších predpisov. Namiesto nej bola sťažovateľovi odovzdaná neštátna stomatologická ambulancia, ktorá nebola privatizovaným majetkom. V predchádzajúcom stanovisku generálnej prokuratúry malo byť sťažovateľovi oznámené, že neštátna stomatologická ambulancia mala byť predmetom privatizácie. Sťažovateľ sa preto dožadoval predloženia dôkazov zo strany generálnej prokuratúry, ktorými by preukázala tieto svoje tvrdenia (tieto skutočnosti sťažovateľ uviedol aj v ďalšom opakovanom podnete z 5. novembra 2018).

6. Sťažovateľ sa domnieva, že postupom generálnej prokuratúry, ktorá nereagovala na jeho ďalší opakovaný podnet, nepredložila mu ním požadované dôkazy súvisiace s privatizačným projektom a neodpovedala na ním položené otázky, došlo teda k porušeniu jeho v bode 1 uvedených práv, ktoré ale bližšie neodôvodnil.

7. Na základe už uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd takto nálezom rozhodol:

„1. Základné ľudské práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 46 ods.(1) a čl. 48 ods.(2) Ústavy Slovenskej republiky v spojení a čl. 6 ods. (1) Medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, boli Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky porušené.

2. Ústavný súd SR prikazuje Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, aby vo veci konala podľa osobitných predpisov a obnovila stav pred porušením základných ľudských práva a slobôd sťažovateľa.

3. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky je povinná zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania pre JUDr. M.K. v celkovej sume 415,51,-Eur. s DPH (štyristopäť eur a päťdesiatjeden centov) do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

Relevantné ustanovenia právnych prepisov

8. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

11. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené

zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

14. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

15. Podľa § 33 ods. 1 písm. d) zákona o prokuratúre prokurátor neprihliada na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak.

Podľa § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre o skutočnosti, že na podanie sa neprihliada, netreba jeho podávateľa upovedomiť.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti alebo ak tak rozhodne nadriadený prokurátor. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

16. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného

orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

17. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva a sťažovateľ to sám aj tvrdí, že podal generálnej prokuratúre ďalší opakovaný podnet. Uvedené bezpochyby vyplýva aj zo samotného textu ďalšieho opakovaného podnetu z 5. novembra 2018, ktorého kópiu sťažovateľ priložil k ústavnej sťažnosti ako jej prílohu.

18. Ako z citovaného § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre vyplýva, ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov. Takýto ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti. Zároveň z § 33 ods. 1 písm. d) a § 33 ods. 2 zákona o prokuratúre vyplýva, že prokurátor neprihliada na podanie, ktoré je v poradí tretím alebo ďalším podnetom v tej istej veci, ak nadriadený prokurátor nerozhodne inak, a o tejto skutočnosti nie je potrebné podávateľa upovedomiť.

19. Ústavný súd konštatuje, že postupom generálnej prokuratúry nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (právo na inú právnu ochranu) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivé konanie) iba na základe tej skutočnosti, že generálna prokuratúra nereagovala a neupovedomila sťažovateľa o spôsobe vybavenia jeho ďalšieho opakovaného podnetu za situácie, keď táto zákonná možnosť postupu vyplýva generálnej prokuratúre priamo zo zákona. V ďalšom opakovanom podnete z 5. novembra 2018 sťažovateľ neuviedol žiadne nové skutočnosti a iba sa v ňom dožadoval predloženia dôkazov zo strany generálnej prokuratúry, ktorými by preukázala svoje tvrdenia týkajúce sa privatizovaného majetku, o ktorých sa sťažovateľ domnieva, že sú nesprávne.

20. Napadnutým postupom generálnej prokuratúry zároveň nedošlo ani k porušeniu čl. 48 ods. 2 ústavy (právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov), pretože generálna prokuratúra, ktorá postupovala v súlade so zákonom o prokuratúre, sa ani nedostala do žiadneho omeškania, nemala povinnosť upovedomiť sťažovateľa o tom, že na jeho ďalší opakovaný podnet neprihliada, teda k žiadnemu zásahu do základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy z jej strany nedošlo.

21. Ďalej v uznesení ústavného súdu č. k. I. ÚS 472/2017-8 z 20. septembra 2017 (ďalej len „uznesenie ústavného súdu“), na ktoré sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje, bolo uvedené, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona o prokuratúre), a pritom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť.

22. V uznesení ústavného súdu bolo tiež uvedené, že súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) vyhověli (m. m. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03 a III. ÚS 133/06), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

23. Ústavný súd uvádza, že súčasťou základného práva na inú právnu ochranu takisto nie je právo sťažovateľa, aby generálna prokuratúra opakovane odpovedala na ďalšie a ďalšie opakované podnety sťažovateľa týkajúce sa tej istej veci, v ktorých sťažovateľ neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktorých obsah je navyše nejasný a nezrozumiteľný. Šikanózný výkon práva totiž nepožíva ústavnú ochranu.

24. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi postupom generálnej prokuratúry a namietaným porušením sťažovateľom v bode 1 označených práv neexistuje žiadna príčinná súvislosť, a teda k porušeniu týchto základných práv sťažovateľa nemohlo dôjsť. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (bod 16).

25. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu